

RAAD VAN TOEZICHT VERZEKERINGEN

UITSpraak Nr. 2003/03 Mo

in de klacht nr. 2002.2307 (060.02)

ingediend door:

hierna te noemen 'klager',

tegen:

hierna te noemen 'verzekeraar'.

De Raad van Toezicht Verzekeringen heeft kennis genomen van de schriftelijke klacht, alsmede van het daartegen door verzekeraar gevoerde schriftelijke verweer. De Raad heeft aanleiding gevonden, alvorens uitspraak te doen, verzekeraar in een zitting van de Raad te horen.

Voor zover voor de beoordeling van de klacht van belang, is het navolgende gebleken.

Inleiding

Op 1 januari 1993 is de auto waarin klager zich als passagier bevond, van achteren aangereden door een bij verzekeraar tegen het risico van wettelijke aansprakelijkheid verzekerde auto.

De klacht

Bij het ongeval heeft klager letsel opgelopen. Verzekeraar heeft de aansprakelijkheid voor de gevolgen van het ongeval erkend.

Partijen hebben lang over de omvang van de schade onderhandeld. Uiteindelijk is door de weigerachtige opstelling van verzekeraar niet mogelijk gebleken om de zaak in der minne te regelen. Op 26 juni 2000 heeft klager verzekeraar voor de rechtbank gedagvaard en verzocht verzekeraar te veroordelen tot schadevergoeding en tot afgifte van een belastinggarantie op straffe van een dwangsom. In de procedure heeft verzekeraar tegen de vordering tot schadevergoeding verweer gevoerd, maar de bereidheid uitgesproken om een belastinggarantie af te geven

De rechtbank heeft verzekeraar bij vonnis van 17 oktober 2001 veroordeeld de schade van klager te vergoeden en de gevorderde belastinggarantie af te geven.

2003/03 Mo

Gelet op de inhoud van het verweer van verzekeraar zag de rechtbank geen aanleiding om de gevraagde dwangsom toe te wijzen.

Vervolgens voldeed verzekeraar niet volledig aan het vonnis. Klager zag zich genoodzaakt om een deurwaarder het vonnis te laten betekenen. Dit heeft er uiteindelijk toe geleid dat verzekeraar de toegewezen vordering volledig heeft betaald. Verzekeraar heeft echter nog steeds niet de toegezegde - en toegewezen - belastinggarantie afgegeven. De raadsman van verzekeraar meende te kunnen volstaan met een opmerking in één van zijn brieven dat verzekeraar eventuele aanslagen en premieheffingen voor zijn rekening zou nemen. Dit is echter geen belastinggarantie zoals deze in de letselschadepraktijk wordt afgegeven. Klager legt een dergelijke belastinggarantie over die ooit door verzekeraar in een andere kwestie is afgegeven. Klager ziet zich derhalve geconfronteerd met een verzekeringsmaatschappij die door een weigerachtige houding de vergoeding van zijn schade jarenlang heeft getraineed en thans zelfs een gerechtelijk vonnis naast zich neerlegt. Daardoor schaadt verzekeraar de goede naam van het verzekeringsbedrijf.

Het standpunt van verzekeraar

Primair voert verzekeraar aan dat klager zijns inziens niet-ontvankelijk is. Het onderhavige geschil is onder de rechter. Verzekeraar verwijst naar uitspraak Nr. 2002/27 WA van 17 mei 2002 van de Raad. Voor het geval klager ontvankelijk is in zijn klacht, voert verzekeraar het navolgende aan.

Bij het ongeval waren behalve klager ook zijn moeder en zijn broer betrokken. Het ongeval werd veroorzaakt door iemand die bij verzekeraar verzekerd was. Nadat omtrent de toedracht van het ongeval een voorlopig getuigenverhoor had plaatsgevonden, heeft verzekeraar de aansprakelijkheid erkend.

De belangen van klager, zijn moeder en zijn broer worden door een advocaat behartigd. Ter bepaling van de omvang van de schade vond, onder meer bij klager, een onderzoek plaats door een neuroloog en door een neuropsycholoog. De neuroloog rapporteerde in 1996 en de neuropsycholoog in 1997. Later volgde een arbeidsdeskundig onderzoek. De arbeidsdeskundige rapporteerde in oktober 1998.

Daarna is gepoogd om de zaak in der minne te regelen. Een minnelijke regeling bleek echter niet mogelijk en een procedure volgde. Verzekeraar werd op 26 juni 2000 door klager gedagvaard. Verzekeraar legt kopie van het procesdossier over.

Verzekeraar is van het vonnis in hoger beroep gegaan. Het hoger beroep heeft overigens geen betrekking op het onderwerp van de klacht (de belastinggarantie).

Omtrent de belastinggarantie verwijst verzekeraar naar hetgeen door hem is gesteld in de conclusie van antwoord (onder 12). Kort gezegd komt verzekeraars toezegging erop neer dat hij garandeert de eventuele belastingschade (in de vorm van verschuldigde inkomstenbelasting en/of premies volksverzekeringen) te voldoen, die klager kan lijden als hem over een te ontvangen kapitaal een heffing wordt opgelegd. Voor de condities van de garantie verwijst verzekeraar naar de conclusie van antwoord.

De Rechtbank heeft omtrent de belastinggarantie overwogen in r.o. 3.17 van zijn vonnis. Verder verwijst verzekeraar naar het dictum van het vonnis, onder II.

Klagers advocaat verzocht bij brief van 22 oktober 2001 verzekeraars advocaat om te bewerkstelligen dat verzekeraar aan het vonnis zou voldoen. Klagers

2003/03 Mo

advocaat deed dit zonder aan te geven wat de hoogte was van het te betalen bedrag. Verzekeraar heeft vervolgens zelf berekend wat het verschuldigde bedrag was en dit bedrag aan klagers advocaat overgemaakt. Deze reageerde hierop slechts met de mededeling bij brief van 20 november 2001 aan verzekeraars advocaat dat verzekeraar te weinig had betaald en instrueerde vervolgens de deurwaarder om het vonnis te betekenen.

In zijn brief van 23 november 2001 heeft verzekeraars advocaat klagers advocaat gevraagd welk bedrag nog verschuldigd was. Daarenboven heeft verzekeraars advocaat in de brief nog eens expliciet aangegeven dat verzekeraar de belastingschade zou voldoen, een en ander met verwijzing naar hetgeen hieromtrent in rechte is gesteld en vastgesteld.

Omtrent de belastinggarantie heeft klagers advocaat op 28 november 2001 kort gereageerd met de opmerking dat de mededeling in de brief van 23 november 2001 niet viel 'aan te merken als de toegezegde belastinggarantie die op grond van het vonnis dient te worden afgegeven'. Daaraan voegde hij toe dat hij zijn cliënt had geadviseerd om maatregelen te nemen om zijn belangen veilig te stellen. Een nadere uitleg werd toen en ook later niet verschaft. Verzekeraar meende dan ook dat de wederpartij had ingezien dat de toezeggingen in rechte, in combinatie met het vonnis en de brief van verzekeraars advocaat van 23 november 2001 afdoende zijn. Verzekeraar heeft er niet bij stilgestaan dat de wederpartij blijkbaar nog meer verlangde.

Thans blijkt echter uit de klacht dat klager een nadere, meer geëxpliciteerde belastinggarantie wenst, zoals verzekeraar die inderdaad ook in andere zaken wel afgeeft. Tegen het afgeven van zo'n garantie in deze zaak heeft verzekeraar geen enkel bezwaar. Hij is daartoe niet overgegaan omdat hij meent dat zijn toezeggingen in rechte, gevolgd door het vonnis en in combinatie met de brief van zijn advocaat, afdoende zijn en meende dat klagers advocaat dit inzag. Deze kwam immers bij verzekeraar niet meer op dit aspect van de zaak terug. Inmiddels heeft verzekeraar alsnog de bedoelde belastinggarantie verstrekt.

In feite is sprake van een misverstand. Klagers advocaat had er beter aan gedaan verzekeraar of zijn advocaat in kennis te stellen van wat klager nader verlangde. Verzekeraar had geen enkele reden om aan zo'n verzoek geen gevolg te geven. In die zin heeft verzekeraar klagers advocaat ook bericht om voor toekomstige situaties te voorkomen dat deze andermaal meent de Raad van Toezicht (onnodig) te moeten raadplegen.

Het commentaar van klager

Klager heeft, kennis genomen hebbend van het verweer van verzekeraar, zijn klacht gehandhaafd en nog nader toegelicht.

Deze zaak is niet onder de rechter. De klacht betreft immers de handelwijze van verzekeraar na het vonnis. Op grond van de toezeggingen in rechte en het vonnis diende verzekeraar een belastinggarantie te verstrekken. Ondanks uitdrukkelijk verzoek, sommatie en een bevel tot afgifte is hij hiermee in gebreke gebleven. De klacht betreft derhalve de weigering om te voldoen aan het vonnis, niet het geschil zoals dat aan de rechter is voorgelegd.

Na het vonnis is verzekeraars advocaat verzocht te voldoen aan het vonnis. Hierop werd een bedrag betaald dat circa 3.000,- euro lager was dan waartoe verzekeraar was veroordeeld. De toegewezen belastinggarantie werd evenmin

2003/03 Mo

afgegeven. Omdat verzekeraar niet voldeed aan het vonnis is, zoals aangekondigd, overgegaan tot betekening. Hierin werd wederom verzocht om afgifte van een belastinggarantie.

Verzekeraar doet thans alsof hij niet wist wat precies betaald moest worden en dat de combinatie van toezeggingen in rechte, het vonnis en de correspondentie van zijn advocaat voldoende duidelijk maakte dat hij de gewenste belastinggarantie gaf. Verzekeraar was na enige maanden overigens wel in staat om te berekenen wat hij verschuldigd was. Het ontbrekende bedrag van circa 3.000,- euro werd immers alsnog betaald.

Een belastinggarantie is bedoeld om de gelaedeerde de zekerheid te geven dat eventuele fiscale consequenties verbonden aan de verstrekte schadevergoeding voor rekening zijn van de laedens. In de praktijk wordt hiertoe een document verstrekt waarin dit is vastgelegd. Verzekeraar is hiermee volledig op de hoogte.

Het overleg met verzekeraar.

Ter zitting is de klacht met verzekeraar besproken. Verzekeraar heeft daarbij verklaard in alle oprechtheid te hebben gemeend volledig aan het vonnis te hebben voldaan. Na ontvangst van het deurwaardersexploit heeft hij zijn advocaat verzocht de door verzekeraar gemaakte berekening van het verschuldigde bedrag, inclusief de verschuldigde wettelijke rente, op haar juistheid te controleren. Daarna heeft hij het juiste bedrag betaald.

Het oordeel van de Raad

1. In artikel 5 onder c. van het Reglement Raad van Toezicht Verzekeringen is onder meer bepaald dat de Raad geen klachten behandelt die betrekking hebben op een bij de rechter aanhangig geschil. In het onderhavige geval is verzekeraar in een door klager tegen hem ingestelde procedure bij bij voorraad uitvoerbaar vonnis van 17 oktober 2001 veroordeeld en heeft verzekeraar tegen dit vonnis hoger beroep ingesteld, maar de onderhavige klacht heeft geen betrekking op het aan de rechter voorgelegde geschil. De klacht betreft immers enkel de wijze waarop verzekeraar aan het zo-even bedoelde vonnis uitvoering heeft gegeven. Klager kan dus wel in zijn klacht worden ontvangen.

2. Bij beoordeling van de klacht dient tot uitgangspunt te worden genomen dat een verzekeraar een voor ten uitvoerlegging vatbaar vonnis stipt dient na te leven. In het onderhavige geval kon verzekeraar zich op het standpunt stellen dat hij aan de voor hem uit voormeld vonnis voortvloeiende verplichtingen had voldaan.

Wat de belastinggarantie betreft kon verzekeraar in redelijkheid menen dat aan de voor hem uit het vonnis voortvloeiende verplichting tot het verstrekken hiervan was voldaan door hetgeen verzekeraars advocaat daaromtrent had geschreven in zijn brief van 23 november 2001. De in deze brief gegeven garantie wijkt niet wezenlijk af van de later door verzekeraar afzonderlijk aan klager onder het hoofd 'belastinggarantie' gegeven verklaring, gedateerd 28 juni 2002, die in deze klachtprocedure is overgelegd. Verzekeraar was evenzeer aan de door zijn advocaat verstrekte garantie gebonden als aan deze laatste garantie.

Wat het door verzekeraar, ter uitvoering van voormeld vonnis, betaalde bedrag betreft, valt in de eerste plaats op te merken dat weliswaar een gedeelte van de door verzekeraar te betalen geldsom in voormeld vonnis was vermeld, maar dat, met name ten aanzien van de te betalen rente, een nadere berekening was vereist. Klagers advocaat heeft weliswaar geschreven dat hij namens klager betaling verlangde van

2003/03 Mo

hetgeen waartoe verzekeraar was veroordeeld, maar niet zelf de geldsom vermeld op betaling waarvan klager aanspraak maakte. Verzekeraar, zelf het verschuldigde bedrag berekenende, heeft zich daarbij vergist en aanvankelijk te weinig betaald. Later heeft verzekeraar, nadat hij naar aanleiding van de sommatie van klagers advocaat om aan het vonnis te voldoen het door hem verschuldigde opnieuw had berekend, het ontbrekende alsnog voldaan. Niet gezegd kan worden dat verzekeraar bij zijn eerste berekening van het door hem verschuldigde zozeer de plank heeft misgeslagen dat hij in redelijkheid niet kon menen dat hij, door betaling van het door hem berekende bedrag, voldeed aan hetgeen waartoe hij ingevolge het vonnis gehouden was. Aldus kan niet worden gezegd dat verzekeraar, door te handelen als hij heeft gedaan, de goede naam van het verzekeringsbedrijf heeft geschaad.

De beslissing

De Raad verklaart de klacht ongegrond.

Aldus is beslist op 6 januari 2003 door Mr. F.H.J. Mijnsen, voorzitter, Mr. H.C. Bitter, Drs. D.F. Rijkels, arts, Mr. B. Sluijters en Dr. B.C. de Vries, arts, leden van de Raad, in tegenwoordigheid van Mr. S.N.W. Karreman, secretaris.

De Voorzitter:

(Mr. F.H.J. Mijnsen)

De Secretaris:

(Mr. S.N.W. Karreman)